

LBRIS

We know
books

LINA AREKLEW

DINCOLO
DE APARENȚE

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LINA AREKLEW
Beneath the Surface
© 2020 Lina Areklew

Prima ediție, publicată de Strawberry Förlag, Suedia
Publicat prin înțelegere cu Nordin Agency AB, Suedia
Toate drepturile rezervate

Dincolo de aparențe
© RAO Distribuție, 2021
Pentru versiunea în limba română

2023

ISBN 978-606-006-781-8

Prolog

M/S *Estonia*, 28 septembrie 1994

Avea puloverul ridicat pe sub vesta de salvare, așa că spatele îi era dezgolit. Nu mai avea pantofi, poate erau încă înăuntru, dar nu simțea frigul. O femeie țipa de îi rupea inima, rugându-l să o ajute, dar nu avea nici timpul și nici ocazia să ajute. O abandonează fără să ezite niciun moment, sărind spre balustradă. Oamenii se luptau pentru vieților lor, să se țină de navă în timp ce aceasta se înclina. Oare trebuia să încerce să se întoarcă înăuntru, la mama și la tatăl lui? Dar ceva îi spusese că era singur acum. Trebuia să se descurce singur. Cu o nouă hotărâre, se cățără peste balustradă. Unghiul de înclinare creștea cu fiecare val și, în scurt timp, ar fi putut aluneca pe exteriorul feribotului. Se uită în jos, la nava care se înclina. Avu timp să se gândească la faptul că arăta ca o balenă muribundă, cu burta albă vizibilă deasupra suprafeței apei. Mulți rămăseseră în măruntaiele ei.

Îl durea pieptul de frică, dar continuă să se miște. Picioarele îi alunecară înainte pe carena de metal. Se ciocni de alți oameni în întuneric, oameni confuzi și panicați care așteptau cu toții valul ce avea să-i ducă departe, în vidul negru. Peste tot se auzeau țipete desperate după cei dragi. Se gândi din nou la mama și la tatăl lui.

Nu îl mai văzuse pe Niklas de când urcase târâș scările înclinate, prin mijlocul unui grup de oameni.

Păși pe unul dintre geamurile din afară, simțind cu piciorul contrastul dintre plasticul gros și carena rece. Cabina dinăuntru era goală. Familia care stătuse acolo trebuia să fi ieșit. Păturile, pernele și bagajele zăceau grămadă pe ușa închisă. Un ursuleț de pluș roz atârna prins în cuierul pentru pălării.

Becurile pâlăiră pentru ultima dată, apoi claxoanele de semnalizare răsunară puternic. Cerul era roșu și strălucea din cauza semnalelor luminoase de urgență.

Întreaga lume se răsturnase.

Își ridică privirea și văzu cum val după val lovea bărcile de salvare care ajunseseră pe apă. Vântul le ridica, rostogolindu-le pe suprafața apei. Trebuia să hotărască acum: rămânea pe loc și se scufunda odată cu nava sau sărea în apa rece ca gheața.

Nu avea cum să supraviețuiască. Își dădu seama de asta. Viața lui avea să se termine în noaptea asta.

Joi, 20 iunie 2019

1

Voma se revărsă din Fredrik Fröding ca o cascadă nestăvilită. Îi ardea nasul când încerca să respire între crize. Stătea în genunchi, în fața vasului de toaletă, cu o mână strângând convulsiv suportul de hârtie igienică în timp ce își vărsa și mâțele din el.

Se ridică, cu picioarele tremurânde, și se sperie când își văzu reflexia. Albul ochilor îi era de un roz-deschis cu vase de sânge roșii, furioase, îndreptate spre irisuri. Fața cenușie și falca nebărbierită îl făcură să-și întoarcă privirea.

Încercă să facă un pas spre ușă, dar picioarele nu îl susținură și căzu pe podea. Stătu întins acolo, pe covorașul din baie, privind fix învelișul prăfuit de plastic al țevii de scurgere a chiuvetei în timp ce aștepta să nu se mai învârtă camera.

Iar luase prea multe. Nu așteptase mai mult de jumătate de oră după primele două pastile înainte să ia încă două. Terminase toată folia. Alcoolul din fluxul lui sanguin le accelerase efectul. Și efectele secundare. Amețeala îl lovise ca un sac cu nisip și voma urmase la

scurt timp după aceea. „Nu amesteca pastilele împotriva anxietății cu alcoolul.“ Aceasta era regula de bază care îi fusese întipărită în minte chiar de la prima pastilă. Și avusese grijă să nu facă asta în toți acești ani. Ultima dată când greșise se întâmplase la facultate, în urmă cu aproape cincisprezece ani. Atunci se trezise pe niște scări, ținându-și într-o mână dinții scoși din față.

Fredrik zăcu acolo, pe covorașul din baie, pentru o vreme, așteptând să i se calmeze respirația. Trebuia să se ridice în curând. Avea să rateze întâlnirea cu Torsten Bredh dacă nu se ridica în picioare, cobora scările și nu ajungea la metrou. Încercă să își imagineze calea dinaintea lui și că nodul pe care îl simțea se deznoda treptat cu fiecare pas pe care îl făcea în vizualizarea lui. Cu ceva efort, reuși să se ridice în patru labe. Îi tremurau picioarele, dar, în cele din urmă, reuși să stea drept pe covorașul de baie rece din plastic. Sprijinindu-se în continuare de perete, ajunse la duș și porni apa. În scurt timp, aburul începu să iasă pe deasupra perdelei de duș. Precaut, luă o mână de pe perete și își dădu jos boxerii. Evită să se privească în oglinda de deasupra chiuvetei în timp ce păși gol în apa fierbinte.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, se afla pe Karlavägen. Oamenii treceau grăbiți pe lângă el, cu pungile în mâini, la fel ca întotdeauna, părând stresați, aparent complet inconștienți de cât de repede se putea schimba viața. Fredrik îi invidia. Obișnuia să viseze cu ochii deschiși despre oamenii pe care îi vedea la cumpărături în supermarketul ICA Esplanad. Tați transpirați care-și țineau copilașii de mână, croindu-și calea de la raionul de lipii pentru taco la legume. Își imagina cum ar fi fost să fie unul dintre ei, cineva care plănua cina de vineri, schimba scutece și mergea în vacanțe de familie all-inclusive.

Își trase fermoarul gecii de piele și coborî scările aplecat înainte, concentrându-se la scara rulantă de pe partea cealaltă a barierelor. Se așeză trântindu-se pe treapta de jos și își frecă fața cu mâinile în

timp ce își trăgea sufletul. Oamenii își dregeau glasurile și oftau tare în timp ce se împingeau pe lângă el, dar el îi ignoră. Își închise ochii și își ridică fața în aerul răcoros care adia dinspre tunelurile întunecate. Își imagină că îi alunga amețeala și greața.

Anxietatea lui fusese în remisiune aproape cinci ani de data asta. Cinci ani de calm, dar se întorsese cu o forță care îl speria. Știa ce o declanșase, dar nu putuse să o evite. Era ca o forță care îl atrăgea, și se trezi stând lângă ziare, răsfoind prin suplimente duminicale cu titluri ca *Viața după M/S Estonia* sau articole despre mame ținând de mână copilași drăgălași care depuneau flori la memorialul de pe insula Djurgård din Stockholm: „Elsa nu și-a cunoscut niciodată bunica“. Chiar și după atâția ani, jurnaliștii și fotografiile încă îl urmăreau. Uneori, primea un apel telefonic sau două în jurul datei comemorării, alteori chiar și câteva într-o zi. Comemorările de la fiecare deceniu erau cele mai rele chiar dacă, pe de altă parte, oamenii renunțau mult mai repede. Nu era ca la început, când practic locuiseră în fața spitalului, apoi își făcuseră tabăra pe strada din fața apartamentului bunicii lui timp de câteva săptămâni după ce ajunsesese acasă. Nu ezitaseră să-l fotografieze și să-i fotografieze și prietenii, și școala. Convinseseră, lingușiseră, amenințaseră și mituiseră, făcuseră orice ca să obțină cea mai bună poveste posibilă despre băiatul traumatizat de treisprezece ani care își pierduse toată familia în cea mai îngrozitoare catastrofă cu feribotul din Europa. Iar acum începeau din nou. Era timpul să umple paginile comemorative cu povești. Chiar dacă, până acum, nu fuseseră deosebit de agresivi în încercările lor, fuseseră totuși destul de băgăcioși cât să îl doboare, ceea ce îl aduse la cabinetul lui Thomas Bredh din cauza stresului lui posttraumatic.

Fredrik se ridică tremurând. Putea să vadă peronul. Încă trei minute până la următorul tren.

Sofia Hjortén privi spațiul de parcare disponibil de lângă rulota încărcată complet. Volkswagen-ul Golf pe care îl ținea pe insula Ulvön era ruginit și avea câteva zgârieturi pe portiere. Era o rablă. Pe continent însă, era mai atentă unde parca. Avea Volvo-ul XC60 de doar un an și nu voia să îl zgârie. Se uită încă o dată și hotărî că spațiul de parcare era destul de larg.

O mamă stătea pe un scaunel, la umbră, în fața rulotei, alăptând un bebeluș. Un câine maro bea alene dintr-un castron de plastic de la picioarele ei. Amuzată, Sofia observă câteva vehicule asemănătoare și câteva șoferițe în parcare. Întotdeauna erau mame cu tot felul de animale și copii care trebuiau plimbați, niciodată tați.

Își încuie mașina și intră în magazinul de producător. Magazinul de articole de vânatoare și pescuit de pe autostrada E4 era un punct de oprire popular pentru mulți turiști și, în lunile de vară, mulțimile puteau deveni ușor enervante, de obicei în raionul de îmbrăcăminte, unde orașenii aflați în vizită mișunau printre gecii la jumătate de preț și ghete călduroase de drumeții care nu aveau să ajungă niciodată pe un munte adevărat. De obicei, Sofia era singura reprezentantă a sexului ei din raionul de articole de pescuit.

Bengt veni spre ea și o îmbrățișă. Simțea că nu se cunoșteau destul de bine ca să se îmbrățișeze. Pescuiseră împreună în aceeași echipă la concursul de pescuit știucă în ultimii trei ani. Asta era tot. În viziunea ei, erau mai mult cunoștințe decât prieteni, dar știa că nu avea aceleași criterii de interacțiune socială ca oamenii normali.

– Ai emoții pentru weekendul ăsta? Norvegia, îți vine să crezi?! N-am mai pescuit acolo de ani. Ține minte, autobuzul pleacă sâmbătă, la nouă dimineața fix, o avertiză Bengt uitându-se la ea peste umăr. Asta înseamnă fără petreceri în Ajunul Solstițiului de vară! Sau poate că doamna detectiv lucrează în weekendul ăsta?

Îi făcu semn din cap să îl urmeze spre o teighea de sticlă din partea din spate a magazinului.

– Nu, de fapt, detectivul ăsta își ia liber de Solstițiu, spuse Sofia. Ar fi fost prima vacanță cu ocazia Solstițiului de vară în care nu ar fi lucrat de când începuse munca la unitatea de investigații a Secției de Poliție din Örnköldsvik.

Bengt se aplecă în spatele tejghelei, scotoci printr-o grămadă de cutii de carton care nu fuseseră încă despachetate, scoase ceva dintr-o folie cu bule, apoi îi întinse reverențios o mulinetă aurie.

– Poftim, o Shimano Calcutta Conquest 400 adevărată. Bengt făcu o ușoară plecăciune și îi prezentă mulineta. Ești dreptăce, nu-i așa?

Sofia dădu din cap și o acceptă. Încercă să decupleze frâna de aruncător, bucurându-se timp de o secundă de precizia japoneză aproape silențioasă.

– Așa-i că-i faină?

Mulineta avea să o coste o mică avere, dar merita. Echipa ei câștigase premiul cel mare la concursul de pescuit știucă de anul trecut, dar își pierduse două dintre cele mai bune momeli artificiale Wolfcreek și ultima ei mulinetă Shimano pe parcurs.

– Ține 110 m de sfoară de 0,35 mm. Ar trebui să fie destul de bună pentru tine. Ai nevoie de momeli sau nadă pentru ea? Poate vreun cauciuc? Râse la propria glumă. Sofia nu rezistă să nu-i răspundă.

– Știi că bărbații adevărați folosesc momeli în formă de pește, nu-i așa?

Bengt chicoti în timp ce luă mulineta înapoi de la ea și o reîmpachetă.

– Încă două zile, zâmbi el. Apoi plecăm departe!

2

– Fredrik? spuse Torsten Bredh, pocnind din degete în timp ce își înclină capul într-o parte în încercarea de a-l face pe Fredrik să se uite la el.

Soarele strălucea afară, dincolo de fereastra psihiatrului, iar Fredrik contempla dungile murdare de pe geamurile nespălate. Era pierdut în gândurile lui, auzea sunetele frânghiilor care se frecau de barca de salvare din cauciuc și simțea mâna rece a lui Niklas care se agăța convulsiv de a lui în timp ce îi loveau valurile.

La început râseseră, plângând de bucurie de cât de absurd era că amândoi reușiseră să iasă și să ajungă în aceeași barcă de salvare. Dar, cu cât întârziaseră mai mult salvatorii, cu atât mai tăcuți deveniseră. Fredrik își alinase fratele mai mic, încercând să îl convingă că totul avea să fie bine în ciuda gândurilor ce îl măcinau, gânduri despre toți oamenii care încă mai erau pe feribot, în apă, pe fundul ei, gânduri despre mama și tatăl lor. În cele din urmă, se agățaseră unul de celălalt, ținându-se strâns în timp ce își șopteau cuvinte de alinare, lipsite de însemnătate. Doi oameni muriseră chiar lângă ei, dar niciunul din ei nu spusese nimic despre asta. Doar stătura acolo de parcă împietriseră. Până când veni acel ultim val...

Fredrik ridică privirea, uitându-se prin cabinetul de la etajul trei al lui Torsten, de pe Sveavägen, în centrul Stockholmului, cu mobilierul lui hippie. Locul acesta era ca a doua lui casă. Sistemul public

de sănătate renunțase să mai sere în recuperarea lui cu mult timp în urmă. Singura alternativă care îi rămăsese lui Fredrik era îngrijirea medicală privată sau, în cazul lui, o clinică privată de boli mintale. Torsten deschisese cabinetul, specializat pe consilierea persoanelor aflate în doliu și cu stres posttraumatic, chiar atunci când medicul lui Fredrik ridicase din umeri și începuse să discute despre dizabilitate pe termen lung sau pensionare anticipată. Fișele lui medicale îi fuseseră trimise lui Torsten și îi rămăsese pacient.

Până în acel moment, majoritatea pacienților lui Torsten merse-seră mai departe, își începuseră noi vieți, permițând rănilor să se vindece. Dar nu și el.

– Fredrik?

– Da? Își îndreptă privirea spre buzunarul cămășii verzi, în carouri, a psihiatrului.

– Te-am întrebat la ce te gândeai.

– La Niklas.

Torsten făcu tot posibilul ca să își ascundă dezamăgirea, dar sprâncenele lui ridicate dezvăluiră faptul că acesta nu era răspunsul pe care voise să îl audă.

– L-am văzut din nou ieri, spuse Fredrik.

Torsten privi în jos, iar aerul îi ieși zgomotos pe nări într-un expir prelungit.

– Aha, înțeleg. Unde-a apărut de data aceasta?

Fredrik ridică din umeri, conștient că întrebările lui Torsten nu izvorau dintr-un interes sincer.

– Contează?

Torsten îi răspunse ridicând la rândul lui din umeri. Era un dans bine repetat între cei doi.

– Se fac douăzeci și cinci de ani anul acesta, corect? întrebă Torsten. Întrebarea era retorică, dar Fredrik dădu din cap oricum.

– Te-au contactat ziarele?

Dădu din nou din cap.

Torsten se lăsă pe spătarul scaunului său.

– Spune-mi, unde l-ai văzut? continuă Torsten.

Așa se termina dansul lor, un sfârșit care nu prea se potrivea cu oricare dintre numeroasele programe de tratament și metode pe care Torsten le încercase cu Fredrik în speranța că avea să meargă mai departe. În schimb, îl lăsa să vorbească de nenumărate ori despre jalea, anxietatea și vinovăția sufocantă cu care trăia. Vinovăția pe care o simțea pentru că dăduse drumul mâinii fratelui său în acea noapte. Cum îl lăsase să alunece în apa neagră, doar cu câteva secunde înainte să ajungă salvatorii la ei.

– Unde l-ai văzut? repetă Torsten.

Fredrik închise ochii și își sprijini capul în mâini.

Mersese de-a lungul străzii Karlavägen și fusese în toane bune. Doi dintre colegii lui de la biroul de pașapoarte din Sollentuna îl întrebaseră dacă voia să bea o bere cu ei după program ca să sărbătorească începutul concediului de vară. Ajunseseră să stea la terasa de lângă Stureplan și o bere se transformase în câteva. Vorbiseră despre muncă și planurile lor de vară. Fredrik mințise și spusese că mergea să navigheze cu niște prieteni. Se simțise bine, aproape ca și cum ar fi avut o viață adevărată. În drum spre casă, se oprise la Pressbyråen, magazinul de la colț, să-și ia un suc. Fusese beat. Combinația de patru pastile împotriva anxietății cu câteva beri îl afectase rapid. Îi fusese greu să-și concentreze privirea pentru a-și introduce codul PIN când își cumpăraseră sucul și se clătina se când se strecurase pe lângă coada de clienți în drumul lui spre ieșirea din magazin.

Atunci se întâmplase.

Un bărbat cu o șapcă neagră și un hanorac cu glugă de culoare deschisă trecu pe lângă el în viteză chiar când ieșea din magazin, atât de aproape că Fredrik trebui să încetinească pentru a evita ciocnirea cu el. Îl privi pe bărbat în timp ce merse până la trecerea de pietoni, apoi traversă strada cu capul în jos, de parcă își privea

pantofii sau voia să își ascundă fața. Dar îi fu suficient să-l privească din profil.

Era Niklas. Știa asta.

Înainte să fi avut ocazia să reacționeze, lumina semaforului se făcuse roșie, iar mașinile începuseră să se miște din nou pe drumul cu patru benzi. Strigase. Strigase de nenumărate ori după Niklas, dar bărbatul nu reacționase. Fără să gândească, Fredrik se repezise în trafic, alergând până când simți că inima avea să-i explodeze în piept. Se repezise printre oamenii care își făceau plimbările de seară, încercând să rămână cu ochii pe acea șapcă neagră care își croia repede drumul prin mulțime. Ultima dată îl zărise pe Niklas îndreptându-se spre ușa hotelului Ceder City East de la colțul parcului Humlegården, dând mâna cu un bărbat roșcat, apoi intrând în hotel. Fredrik stătuse acolo, uluit, brusc nesigur dacă văzuse bine.

– Fredrik.

Își deschise ochii și își ridică privirea spre Torsten, care își întindea mâinile spre laptopul aflat pe birou, un pic în dreapta lor, un semn sigur că avea să-i scrie o nouă rețetă. Torsten avea întotdeauna grijă să își mute scaunul pe partea lui Fredrik, astfel încât biroul să nu fie între ei. De parcă psihiatrul avea nevoie să stea fizic aproape de pacientul lui pentru a înțelege dezordinea interioară care îl stăpânea, la fel ca pe toți ceilalți nenorociți care ajungeau în acest birou.

Niciodată nu vei înțelege. Indiferent unde îți vei așeza scaunul.

– Fredrik, dacă ai din nou halucinații, e datoria mea să discutăm despre internarea ta într-o clinică de psihiatrie. Ezit să-ți prescriu mai multe pastile până când nu avem un plan pentru ce vom face de acum înainte.

Fredrik dădu din cap și rămase fără răsufare. De obicei, Torsten nu se zgârcea cu medicația. De obicei, era disponibil să îl vadă la orice oră a zilei, să îl asculte și să-i prescrie pastile, deși, din când în când, cerea ceva în schimb. De mai multe ori, îl trimisese pe Fredrik

la o clinică de specialitate pentru tratamente experimentale. Uneori, îl ajutau pentru o vreme, alteori nu, dar anxietatea se întorcea întotdeauna și, când asta se întâmpla, avea nevoie de pastilele lui.

Torsten îl privi în ochi.

– Fredrik? Știi că fratele tău mai mic e mort, nu-i așa?

Fredrik se uită din nou pe fereastră, tremurând când auzi portiera unui camion lovind asfaltul cu o bubuitură. Acesta era sunetul pe care și-l amintea cel mai bine. Cum apa părea să fiarbă în jurul lui. Geamurile cabinelor explodând din cauza presiunii. Unul câte unul, ca petardele.

Nu conta ce spunea Torsten, ce spunea toată lumea. Niklas trebuia să fi ajuns pe altă barcă de salvare. Fuseseră câteva prin apropiere. Ca să nu mai menționeze elicopterele. Avusese o vestă de salvare pe el. Poate fusese prea traumatizat ca să le spună numele lui sau fusese confundat cu altcineva? Sau poate... Nu, Niklas trebuia să fi supraviețuit.

Când Fredrik ieși din cabinetul lui Torsten, dosul palmelor îl mânca atât de tare că îl ardea. Merse repede până în Sveavägen și intră în prima farmacie pe care o găsi. Imediat ce ieși din nou pe ușă, deschise cutia rupând-o și luă două pastile înainte să se îndrepte spre hotel. Nu îndrăznise să intre cu o zi înainte de teamă să nu se fi înșelat din nou. Dar se hotărâse acum. Avea să intre.

Fredrik se opri vizavi de hotel și privi oamenii care intrau și ieșeau pe ușile largi de sticlă. Își dădu părul negru, netuns, de pe frunte cu ambele mâini, ezită câteva secunde, apoi se îndreptă spre intrare, pășind hotărât.

Un portar cu un sacou albastru îi deschise ușa curtenitor. Lăsă să treacă doi bătrâni, care se îndreptau spre ieșire, fiecare cărându-și propriul troler, apoi se opri în mijlocul holului colorat în auriu. Un candelabru imens de cristal atârna de tavan și un birou de recepție lung, din crom, se întindea pe toată lungimea unui perete. În spatele

lui stăteau tinere și tineri care purtau același tip de sacouri albastre ca portarul. Câmpul lui vizual periferic se înceteșă. Fredrik trebuia să-și rotească tot corpul pentru a scruta camera. Merse la biroul de la recepție, întinzându-și mâna pentru a se rezema de el, iar un bărbat cu părul negru și cărare într-o parte i se adresă.

– Îmi cer scuze, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

Fredrik se întoarse ignorând vocea recepționarului. Scrută camera din nou, în speranța deșartă că Niklas avea să stea acolo, viu, iertător. Bărbatul cu cărarea într-o parte veni din spatele biroului de la recepție, ocolindu-l, și se apropie de el.

– Pot să vă ajut cu ceva? Privi atent geaca de piele uzată a lui Fredrik.

– S-a cazat aici un Niklas Fröding? Fredrik își simți limba umflată și, spre groaza lui, se auzi bălbâindu-se.

Bărbatul, pe buzunarul cămășii căruia scria că îl chema Theodor Hake și că era managerul, își puse mâna pe brațul lui Fredrik și îl trase într-o parte.

– Din păcate, nu putem divulga identitatea oaspeților noștri. Dacă nu doriți altceva, atunci... Făcu semn din cap cu subînțeles spre intrarea principală.

– A fost aici ieri. Vocea ridicată a lui Fredrik atrase atenția celor din jur. L-am văzut intrând ieri.

Managerul hotelului strânse cu fermitate cotul lui Fredrik, împingându-l spre ușă. Fredrik își smuci brațul.

– Dă-mi drumul!

Unul dintre ceilalți recepționeri veni din spatele tejghelei și doi oaspeți care așteptau să se cazeze îi priviră speriați.

– Domnule, dacă nu vă calmați, mă tem că voi fi nevoit să chem paza. Managerul băgă mâna în buzunar după telefon.

Fredrik încercă în zadar să se elibereze. Exact când managerul începu să îi explice paznicului situația prin telefon, un bărbat roșcat se apropie calm de ei.